

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220200821
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6220200821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobkyne P. B., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom L. C. XXXX/X, XXX XX I. K., právne zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanému Z. B., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom X. XXX, XXX XX A. D., zastúpenému splnomocneným zástupcom E. B., narodeným XX. XX. XXXX, trvale bytom X. XXX, XXX XX A. D., o zaplatenie 1.920,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 2C/15/2020-97 z 23. februára 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému voči žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 23. 02. 2021 žalobu zamietol (I. výrok). O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznáva (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumu 1.920,- Eur spolu zo zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo žalovanej sumy počnúc od 19. 05. 2020 až do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovaný navrhol žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „OZ“), § 62 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Zákon o rodine“).

Súd prvej inštancie uviedol, že podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať.

Na vznik osobitného záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov, ktoré musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané.

Prvoradým zákonným predpokladom je objektívny, faktický stav vzniku majetkovej výhody, či prospechu, ktorý je vyjadriteľný všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom uvedeného faktického stavu je absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia, ktoré musí ísť „na úkor“ iného subjektu práva. Majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu, preto musí existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Osobitným

negatívnym predpokladom vzniku záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia je absencia osobitného právneho režimu s právom aplikačnej prednosti.

Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, pretože bez právneho dôvodu prijal plnenie a ponechal si sumy, ktoré uhradila titulom výživného, k čomu však nemala žiadny právny dôvod, pretože po dosiahnutí plnoletosti syna Z. a B. B. jej vyživovacia povinnosť zanikla a žalovaný nebol oprávneným príjemcom týchto plnení a napriek tomu si výživné ponechal. Plnenia, ktoré poukazovala od 30. 10. 2017 si žalovaný nebol oprávnený ponechať a predstavujú bezdôvodné obohatenie.

Súd prvej inštancie mal preukázané, že vyživovacia povinnosť žalobkyne voči deťom bola upravená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014, ktorým žalobkyňi bola uložená povinnosť platiť výživné vo výške 40,- Eur mesačne počnúc od 01. 07. 2014 na každé z maloletých detí E. a B. B., pričom výživné bolo splatné k rukám otca maloletých detí (žalovaného), vždy do 15. zo dňa v mesiaci vopred. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 01. 2015.

Počnúc od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019 žalovaná poukázala k rukám žalovaného úhrady výživného vo výške spolu 1.920 Eur (podací lístok na č.l. 3-4). Podľa názoru súdu prvej inštancie prijatím uvedených plnení žalovaný nenadobudol majetkovú výhodu na úkor žalobkyne, ani nenastal protiprávny stav ako tvrdila žalobkyňa. V zmysle Zákona o rodine sa výživné platí do rúk rodiča, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, keďže rodičia, ktorému maloleté dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti, maloleté dieťa zastupuje a spravuje jeho majetok do nadobudnutia plnoletosti dieťaťa. Momentom, kedy dieťa nadobudne plnoletosť, stáva sa plne spôsobilým subjektom na nakladanie so svojím majetkom a zákonné zastúpenie oprávneného rodiča uvedeným okamihom zaniká. Nadobudnutím plnoletosti dieťaťa povinný rodič by mal prispievať na výživu dieťaťa už k rukám plnoletého dieťaťa. Keďže k zániku zastúpenia dieťaťa oprávneným rodičom dochádza priamo zo zákona, nevyžaduje sa zmena súdneho rozhodnutia vo vzťahu k osobe, ku ktorej rukám sa výživné malo pôvodne plniť (platobné miesto). V predmetnej veci syn žalobkyne E. B. nadobudol plnoletosť dňa 14. 05. 2015 a B. B. sa stal plnoletým dňa 23. 04. 2016. Dovŕšením plnoletosti sa osoby oprávnené na výživné stali plne spôsobilé na právne úkony. Uvedená skutočnosť zahŕňa aj oprávnenie v plnom rozsahu nakladať so svojím majetkom. Zároveň uvedeným okamihom zaniklo zákonné zastúpenie oprávneného rodiča - otca maloletých detí (žalovaného), ktorému boli deti do nadobudnutia plnoletosti zverené do starostlivosti. Žalobkyňa od dňa 14. 05. 2015 preto nesprávne zasielala výživné k rukám žalovaného. V súdnom konaní nepoprela, že bola oprávnenou osobou na výživné (E.om B.m) upozornená na skutočnosť, že došlo k zmene platobného miesta, pretože došlo k dosiahnutiu plnoletosti. Súčasne nepreukázala prvoradú podmienku vzniku právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným.

Z dôkazov vyplynulo, že žalobkyňa v prospech žalovaného uskutočnila finančné úhrady v sume 1.920 Eur v časovom období od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019, ale žiadnym dôkazom nepreukázala, že týmto by na strane žalovaného vznikla majetková výhoda na úkor žalobkyne. Nepredložila v tomto smere žiadny dôkaz k svojmu tvrdeniu, že žalovaný si finančné prostriedky neoprávnené ponechal. Zároveň nepoprela tvrdenie, že žalovaný čiastku odovzdal osobám oprávneným na výživné. Obranu žalovaného však potvrdil E. B. na pojednávaní dňa 23. 02. 2021 a jednoznačne uviedol, že finančné prostriedky na výživné mu boli aj jeho bratovi (Y.i B.) žalovaným riadne postúpené. Na uvedenom základe možno konštatovať, že nebol preukázaný faktický stav majetkovej výhody na strane žalovaného, ktorý by vznikol na úkor žalobkyne.

Žalobkyňa nadväzne nespĺnila ani ďalšiu zákonnú podmienku nutnú pre vznik právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia. Nepreukázala, že absentuje relevantný právny dôvod na plnenie, ktoré zaslala žalovanému v čase od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019. Naopak možno konštatovať, že žalobkyňa plnila z konkrétneho právneho dôvodu - titulom zákonnej vyživovacej povinnosti rodiča k deťom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že plnenie daného druhu vyživovacej povinnosti v zmysle Zákona o rodine trvá, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Kedy nastane uvedený stav závisí od okolností konkrétneho prípadu. Avšak len skutočnosť, že dieťa nadobudlo pracovnú spôsobilosť, ešte nemá vplyv na plnenie vyživovacej povinnosti. Zákon uprednostňuje záujem oprávneného, preto v prípade, ak sa dieťa rozhodne pokračovať v ďalšom vzdelávaní, hoci už ukončilo prípravu na konkrétne povolanie, povinnosť rodičov vyživovať dieťa nezaniká. V súhrne je možné konštatovať, že dieťa je schopné samo sa živiť, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Môže sa stať, že táto okolnosť nenastane nikdy (napr. invalidita dieťaťa). § 62 ods. 1 Zákona o rodine hovorí „o plnení vyživovacej povinnosti“ ako o zákonnej povinnosti rodičov, preto vždy je potrebné pri jej zániku iným spôsobom ako smrťou oprávneného alebo povinného obrátiť sa na súd s návrhom na jej zrušenie.

Uvedené platí, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdnym rozhodnutím a nastal právny stav, keď je dieťa schopné sa samo živiť, preto samotným naplnením tejto skutočnosti právna povinnosť určená rozhodnutím súdu nemohla zaniknúť.

Súd prvej inštancie mal za to, že je nesprávny názor žalobkyne, že žalovaný sa neoprávnené obohatil na jej úkor, pretože povinnosť žalobkyne platiť výživné zanikla už pred vydaním rozhodnutia o zrušení vyživovacie povinnosti žalobkyne súdom. Naopak z rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom v konaní sp. zn. 7Pc/8/2019 zo dňa 16. 08. 2019 súd prvej inštancie mal preukázané, že povinnosť žalobkyne voči deťom E.ovi a B.ovi B.m (plnoletým v čase vyhlásenia rozhodnutia) plniť vyživovaciu povinnosť určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 7P/110/2014-66 zo dňa 22. 12. 2014 vo výške 40,- Eur na každé z detí, bola zrušená počnúc od právoplatnosti rozsudku súdu, t. j. od 03. 10. 2019. Žalobkyňa aj po dátume 30. 10. 2017 bola povinná platiť výživne až do momentu právoplatného zrušenia rozhodnutím súdu, t. j. do 03. 10. 2019. Plnenie, ktoré nesprávne bolo poukazované žalovanému a následne odovzdané oprávneným osobám na výživné predstavuje plnenie, ktoré sa opiera o konkrétny právny základ.

Na základe uvedeného potom nemožno súhlasiť, že situácia, ktorá nastala, by spochybňovala právnu istotu žalobkyne so zreteľom na nemožnosť určiť striktné moment, kedy došlo k zániku zákonnej vyživovacej povinnosti podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine. V prejednávanej veci zákonné pravidlá, za ktorých žalobkyňa mala povinnosť plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom - E.ovi a B.ovi B.m, explicitne boli určené súdnym rozhodnutím, ktoré vyplynulo z výsledkov súdneho konania a vykonaného dokazovania vo veci Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 7P/110/2014. Uvedené predstavuje diametrálne odlišnú situáciu od toho stavu, kedy realizácia vyživovacej povinnosti rodičov nie je predmetom meritórnej úpravy vyjadrenej obsahom súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené v predmetnej veci platí, že pokiaľ vyživovacia povinnosť bola určená súdnym rozhodnutím a nastal stav, kedy dieťa nadobudlo schopnosť sa samostatne živiť, len naplnením tejto okolnosti povinnosť plniť vyživovaciu povinnosť určenú rozsudkom súdu nezanikla, ale trvala do okamihu, kedy sa rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 10. 08. 2019 (správne má byť 16. 08. 2019 - poznámka odvolacieho súdu) stal právne záväzným (právoplatným).

Keďže žalobkyňa nepreukázala podmienky právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia a nepreukázala, že žalovaný na jej úkor získal majetkový prospech, čím došlo k zmenšeniu jej majetku, absentuje jej vecná legitímácia podľa § 456 OZ, preto potom súd prvej inštancie žalobu v plnom rozsahu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Pretože súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyňa podala včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná jej náhradu trov súdneho konania vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) CSP.

Podľa jej názoru súd prvej inštancie si osvojil argumentáciu žalovaného bez toho, aby túto podrobil dôkladnej verifikácii a na túto aplikoval platné právne normy, ktoré poskytujú priamy hmotnoprávny podklad pre prejednanú vec, v dôsledku čoho má procesný postup súdu prvej inštancie viaceré nedostatky, ktoré majú za následok nepredvídateľnosť, nespravodlivosť a arbitrárnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

Základné právo na súdnu ochranu spočíva teda v práve domáhať sa súdnej ochrany, ktorá má byť poskytnutá zákonom ustanoveným spôsobom, t. j. v určitej predpokladanej kvalite. Sudcovská nezávislosť však tkvie v tom, že pri prejednávaní a rozhodovaní vecí nemôžu byť viazaní žiadnymi príkazmi, pokynmi, odporúčaniami a radami, nakoľko rozhodujú len v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, medzinárodnými zmluvami a vlastným svedomím.

Z právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky ako strážcu ústavnosti okrem iného vyplýva aj to, že v sporoch, ktoré vykazujú isté znaky špekulatívnosti či účelovosti, musí osobitným spôsobom pristupovať aj k otázkam prípadnej formálnoprávnej ne/dokonalosti napadnutých súdnych rozhodnutí. Spravodlivosť sa totiž nesmie iba javiť ako spravodlivosť, ale spravodlivosťou aj musí byť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 131/2017 zo dňa 12. 12. 2017)

Mala za to, že súd prvej inštancie si prispôobil skutkový, právny a dôkazný stav tak, aby mohol v prejednávanej veci pre ňu nespravodlivým a najmä riadne neodôvodneným spôsobom zvýhodniť, resp. uprednostniť jednu stranu konania (žalovaného) pred druhou, hoci zistený stav jednoznačne preukazuje, že žalovanému nemala byť poskytnutá ochrana jeho konania.

Nedostatočná argumentácia a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má za následok súdom prvej inštancie vyslovenie viacerých názorov a úvah, s ktorými nie je možné sa stotožniť (napr. nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby; rozhodnutie súdu je spôsobilé meniť a dokonca oponovať kogentným ustanoveniam toho-ktorého právneho predpisu a tieto si vykladať podľa svojej ľubovôle; žalobca má preukazovať nielen vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného subjektu, ale rovnako tak aj uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania účelového, resp. iného nespravodlivého, nemorálneho konania žalovaného nakladajúceho s predmetom bezdôvodného obohatenia, svedecká výpoveď blízkej spriaznenej osoby, zjavne účelová bola akceptovaná ako smerodajný a esenciálny dôkazný prostriedok potrebný pre rozhodnutie vo veci).

Z jej strany došlo k jasnému opisu skutkového a právneho stavu, keď rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014 bola ako „platobné miesto“ pre výživné určená osoba žalovaného, teda nie je možné prikladať žiadnu váhu tvrdeniam v tomto konaní prezentovaných žalovaným a síce, že vyživované deti žiadali, aby bolo týmto výživné poskytované k ich rukám - záväzným je v tomto smere rozhodnutie súdnej autority Slovenskej republiky a nie želania a určenia vyživovaných detí.

Podľa § 62 Zákona o rodine „plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť“ - v danom prípade je nesporným to, že vyživované dieťa E. B., nar. XX. XX. XXXX bol od skončenia štúdia na strednej škole zamestnaným vo firme Omnis Security Service Banská Bystrica, s. r. o., pričom predmetný pracovný pomer by mal trvať do t.č. a súčasne študuje formou externého štúdia na vysokej škole. Dané štúdium je pokračovaním jeho externej formy štúdia po tom, čo bol v roku 2018 zo štúdia právoplatným rozhodnutím vylúčený. Z uvedeného je zrejmé, že riadne od skončenia jeho stredoškolského štúdia pracuje a študuje popri práci diaľkové štúdium, a teda bol a je schopný sa živiť sám.

Aj B. B., nar. XX. XX. XXXX ukončil stredoškolské štúdium jeho absolvovaním v roku 2016, pričom neabsolvoval štúdium na vysokej škole, a teda ukončil svoju prípravu na budúce povolanie absolvovaním strednej školy. Hoci sa nezamestnal, avšak táto skutočnosť neznamená pretrvávanie jej povinnosti poskytovať výživné, pretože jeho nezamestnanosť nie je prekážkou v jeho možnosti sa sám živiť.

Ak by aj bolo pravdou, že mala plniť svoju vyživovaciu povinnosť k rukám vyživovaných detí (v priamom rozpore s rozhodnutím, ktoré ako „platobné miesto“ ustanovilo práve žalovaného), poukázala na to, že dôvod, pre ktorý mala určené výživné poskytovať (nemožnosť- neschopnosť vyživovaných detí samé sa živiť) odpadla okamihom, keď sa tieto prestali pripravovať na svoje povolanie a tieto v zmysle príslušných ustanovení Zákona o rodine boli uznané za schopné sa živiť samé, preto je irelevantné, či sumu istiny žalovaný prerozdeľoval medzi nedôvodne vyživované deti, alebo si túto ponechával vo svojej dispozícii. Za mimoriadne nespravodlivý považovala stav, kedy súd prvej inštancie poskytol právnu ochranu žalovanému, ktorý mal vedomosť o tom, že mu posielal výživné, na ktoré už nie je nárok, neupozornil ju napriek tomu na túto skutočnosť, rovnako tak ani ich synovia.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

Poukázal na to, že vyživovacia povinnosť voči deťom skončila žalobkyni až na základe rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 16. 08. 2019, právoplatného dňa 03. 10. 2019 a nie ex lege, tak ako to tvrdí žalobkyňa.

Žalobkyňa sa v návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti sa domáhala taktiež vrátenia finančných prostriedkov, ktoré mali byť podľa názoru žalobkyne vyplatené synom nad rámec. Súd prvej inštancie zamietol návrh a pokiaľ mala žalobkyňa pocit, že rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 16. 08. 2019 je voči nej nespravodlivý, prípadne inak porušuje jej práva, mala možnosť využiť všetky zákonné prostriedky procesnej obrany, čo však neurobila.

Tvrdenia žalobkyne ohľadom majetkových a pracovných pomerov, prípadne ich štúdia na vysokých školách podrobne skúmal Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 7Pc/8/2019.

Vyživovacia povinnosť žalobkyne voči deťom bola upravená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014, ktorým žalobkyni bola uložená povinnosť platiť výživné vo výške 40,- Eur mesačne, počnúc od 01. 07. 2014 na každé z detí, pričom výživné bolo splatné k rukám otca maloletých detí vždy do 15. zo dňa v mesiaci vopred. Rozhodnutie krajského

súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 01. 2015. Počnúc od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019 žalovaná poukázala k rukám žalovaného úhrady výživného vo výške spolu 1.920 Eur. Prijatím uvedených plnení žalovaný nenadobudol majetkovú výhodu na úkor žalobkyne, ani nenastal protiprávny stav ako tvrdila žalobkyňa. Podľa Zákona o rodine sa výživné platí do rúk rodiča, ktorému bolo mal. dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Momentom, kedy dieťa nadobudne plnoletosť, stáva sa plne spôsobilým subjektom na nakladanie so svojím majetkom a zákonné zastúpenie oprávneného rodiča uvedeným okamihom zaniká. Keďže k zániku zastúpenia dieťaťa oprávneným rodičom dochádza priamo zo zákona, nevyžaduje sa zmena súdneho rozhodnutia. Žalobkyňa v súdnom konaní nepoprela, že bola oprávnenou osobou na výživné upozornená na skutočnosť, že došlo k zmene platobného miesta, pretože došlo k dosiahnutiu plnoletosti. Súčasne nepreukázala prvoradú podmienku vzniku právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným. Z dôkazov vyplýva, že žalobkyňa v prospech žalovaného uskutočnila finančné úhrady v sume 1.920,- Eur v časovom období od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019, ale žiadnym dôkazom nepreukázala, že týmto by na strane žalovaného vznikla majetková výhoda na úkor žalobkyne. Nepredložila v tomto smere žiadny dôkaz k svojmu tvrdeniu, že žalovaný si finančné prostriedky neoprávnenne ponechal. Zároveň nepoprela tvrdenie, že žalovaný čiastku odovzdal osobám oprávneným na výživné. Na uvedenom základe možno konštatovať, že nebol preukázaný faktický stav majetkovej výhody na strane žalovaného, ktorý by vznikol na úkor žalobkyne.

Žalobkyňa nadväzne nespĺnila ani ďalšiu zákonnú podmienku nutnú pre vznik právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia. Nepreukázala, že absentuje relevantný právny dôvod na plnenie, ktoré zaslala žalovanému v čase od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019. Naopak možno konštatovať, že žalobkyňa plnila z konkrétneho právneho dôvodu, a to zákonnej vyživovacej povinnosti rodiča k deťom.

Skutočnosť, že dieťa nadobudlo pracovnú spôsobilosť, ešte nemá vplyv na plnenie vyživovacej povinnosti. Zákon o rodine v § 62 ods. 1 hovorí „o plnení vyživovacej povinnosti“ ako o zákonnej povinnosti rodičov, preto vždy je potrebné pri jej zániku iným spôsobom ako smrťou oprávneného alebo povinného obrátiť sa na súd s návrhom na jej zrušenie. Uvedené platí, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdnym rozhodnutím a nastal právny stav, keď je dieťa schopné sa samo živiť.

Rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom v konaní sp. zn. 7Pc/8/2019 zo dňa 16. 08. 2019 bolo preukázané, že povinnosť žalobkyne voči deťom plniť vyživovaciu povinnosť určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 7P/110/2014-66 zo dňa 22. 12. 2014 vo výške 40,- Eur na každé z detí bola zrušená počnúc od právoplatnosti rozsudku súdu, t. j. od 03. 10. 2019.

Žalobkyňa aj po dátume 30. 10. 2017 bola teda povinná platiť výživne až do momentu právoplatného zrušenia rozhodnutím súdu, t. j. do 03. 10. 2019. Plnenie, ktoré nesprávne bolo poukazované žalovanému a následne odovzdané oprávneným osobám na výživné predstavuje plnenie, ktoré sa opiera o konkrétny právny základ.

Ďalej mu nie je známe, na základe akých argumentov žalobkyňa tvrdí, že bola pripustená svedecká výpoveď blízkej spriaznenej osoby. Peňažné prostriedky boli riadne odovzdané oprávneným osobám. Tvrdenie protistrany, že „rozhodnutie súdu je spôsobilé meniť a dokonca oponovať kogentným ustanoveniam toho-ktorého právneho predpisu a tieto si vykladať podľa svojej ľubovôle“ je mimoriadne nesprávne. Keďže k zániku zastúpenia dieťaťa oprávneným rodičom dochádza priamo zo zákona, nevyžaduje sa zmena súdneho rozhodnutia vo vzťahu k osobe, ku ktorej rukám sa výživné malo pôvodne plniť. Žalobkyňa by si mala uvedomiť skutočnosť, že v danom prípade už sa nerieši vyživovacia povinnosť. Rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom v konaní sp. zn. 7Pc/8/2019 zo dňa 16. 08. 2019 bolo preukázané, že povinnosť žalobkyne voči deťom plniť vyživovaciu povinnosť bola zrušená až dňom právoplatnosti rozsudku súdu vo veci.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z

odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobkyne v odvolaní.

8. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedla ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

9. V posudzovanej veci sa žalobkyňa žalobou domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.920,- Eur s príslušenstvom z titulu mesačných úhrad výživného na jej plnoleté deti - E. B., nar. XX. XX. XXXX a B. B., nar. XX. XX. XXXX za obdobie od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019.

10. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. Subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému subjektu, t.j. v prospech toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

11. „Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodné obohatenie). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia však vznikne len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu, a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom, a napokon, že nejde o prípad, keď Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo92/2010 z 19. januára 2012)

12. Povinnosť strán tvrdiť potrebné skutočnosti v sporovom konaní sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú stranami. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore.

13. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Ako už bolo uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j.

nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu.

14. Odvolací súd (zhodne s názorom súdu prvej inštancie) konštatuje, že žalobkyňa v konaní nepreukázala (neuniesla dôkazné bremeno), že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ustanovenia § 451 a nasl. OZ a ani to, že žalovaný je povinný vydať predmet bezdôvodného obohatenia.

15. Súd prvej inštancie správne zistil, že vyživovacia povinnosť žalobkyne voči jej deťom bola upravená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014, keďže odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 7P/110/2014-15 zo dňa 22. 09. 2014 tak, že výživné určené rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 29. 10. 2012, č. k. 7P/145/2012-49, na (v tom čase) maloleté deti XXXX: E., nar. XX. XX. XXXX a B., nar. XX,-. XX. XXXX znížil na sumu 40,- Eur mesačne odo dňa 01. 07. 2014 a určil, že výživné je splatné k rukám otca maloletých detí (žalovaného) vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred.

16. Vyživovacia povinnosť žalobkyne bola voči jej deťom F.i B., nar. Y. XX. XXXX a B.ovi B., nar. XX. XX. XXXX (ďalej aj „plnoleté deti“) zrušená rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 16. 08. 2019, a to dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 16. 08. 2019, t.j. dňom 03. 10. 2019.

17. Odvolací súd uvádza, že právo na výživu maloletého dieťaťa vzniká dieťaťu narodením a vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu trvá dovtedy, kým dieťa nie je samé schopné sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Z povahy výživného vyplýva, že právo na výživné je osobným právom dieťaťa, pričom vo vzťahu vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je v tomto vzťahu oprávnenou osobou (osobou oprávnenou na výživné) vždy dieťa. Funkciou výživného je uspokojovať výlučne potreby dieťaťa, a teda výživné je príjmom dieťaťa. Výživné maloletého dieťaťa nie je možné považovať za príjem rodiča, pretože výživné je príjmom maloletého dieťaťa a rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, a ktorý je oprávnený zastupovať a spravovať majetok maloletého dieťaťa do jeho plnoletosti, je osobou oprávnenou preberať v mene maloletého dieťaťa od povinného rodiča.

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie, ktorým bolo určené výživné na maloleté dieťa, dovŕšením plnoletosti dieťaťa nestráca účinnosť, avšak dovŕšením plnoletosti je povinný rodič povinný plniť výživné už priamo plnoletému dieťaťu, keďže spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (spôsobilosť na právne úkony) vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Plnoletosť sa nadobúda dovŕšením osemnásteho roku. Pred dosiahnutím tohto veku sa plnoletosť nadobúda len uzavretím manželstva. Takto nadobudnutá plnoletosť sa nestráca ani zánikom manželstva ani vyhlásením manželstva za neplatné (§ 8 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka).

19. Súd prvej inštancie správne mal preukázané, že žalobkyňa i po dovŕšení plnoletosti detí platila výživné na plnoleté deti na základe súdneho rozhodnutia žalovanému (otcovi plnoletých detí), a to i napriek upozorneniu žalobkyne plnoletými deťmi na nesprávny spôsob platenia výživného žalovanému, hoci výživné žalobkyňa mala platiť priamo plnoletým deťom.

20. V posudzovanej veci z titulu zistenia, či na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu prijatím výživného od žalobkyne pre plnoleté deti, bolo kardinálnym vysporiadať sa s otázkou, či žalovaný si výživné určené pre plnoleté deti ponechal pre svoje potreby, a tým sa majetok žalovaného na úkor žalobkyne neoprávnenne zväčšil.

21. Súd prvej inštancie správne vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný výživné platené žalobkyňou v zmysle súdneho rozhodnutia na plnoleté deti si neoponechal, ale následne výživné (a to i v rozsahu 1.920,- Eur) odovzdal plnoletým deťom, preto nebol splnený zákonný predpoklad pre vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.920 Eur s príslušenstvom.

22. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobkyne odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa svoju nevedomosť o zmene platobného miesta pre platenie výživného pre plnoleté deti nemôže pripisovať plnoletým deťom ani žalobcovi, keďže jej neznalosť práva (zákona) ju neospravedlňuje („ignorantia legis /iuris/ neminem excusat“), nakoľko o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to,

že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka (§ 15 zákona č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších právnych predpisov).

23. Odvolací súd dodáva, že žalobkyňa v konaní za žalovaných neoznačila svoje plnoleté deti, voči ktorým si plnila vyživovaciu povinnosť na základe súdneho rozhodnutia, preto v tomto konaní (ani v odvolacom konaní) v dôsledku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného nebolo možné posúdiť ani žalobkyňou namietaný skorší zánik vyživovacej povinnosti žalobkyne voči jej plnoletým deťom s tým, že tieto argumenty mala žalobkyňa použiť v rámci konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7Pc/8/2019, resp. podať opravný prostriedok (odvolanie) proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 16. 08. 2019.

24. Keďže nebolo preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, preto súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí žaloby žalobkyne.

25. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súd neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), nakoľko súd prvej inštancie náležite prihliadol na zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP.

26. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“ V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanému v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).